

MOTYL

Kristína Mišovičová

VRÁŤ MI MOJE SNY

Kristína Mišovičová

**VRÁT MI
MOJE SNY**

Kristína Mišovičová

**VRÁT MI
MOJE SNY**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Kristína Mišovičová 2012
Design © Motýľ design 2012
Cover photo © Isifa 2012
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2012

ISBN: 978-80-89482-52-8

„Dofrasa,“ zahrešila Lena pri pohľade na hodinky. „Ten čas dnes akosi letí...“

Vždy to tak bolo. Keď sa zahĺbila do práce, okolitý svet akoby prestal existovať. Prstami si podvedome hrabla do vlasov a znova sa ponorila do nákresov veľkého hotelového komplexu.

„Áno?“ strhla sa, keď začula hlasité klopanie. Kto to len môže byť? Zdvihla pohľad od kopy papierov rozložených na stole. Kľučka sa pohla a vo dverách sa objavila dôverne známa tvár s tmavými vlasmi a prenikavými zelenými očami.

„Sebastian, čo tu ešte robíš?“ spýtala sa prekvapene.

„To isté som sa prišiel spýtať ja teba,“ odvetil s ustarosteným výrazom. „Nevravela si, že dnes chceš ísť domov skôr?“

„To áno. Sľúbila som mame, že sa po práci zastavím. Ale veď ešte nie je až tak veľa hodín...“ ospravedlňovala sa viac-menej sama pred sebou. „Zato ty by si mal byť už dávno pri svojej manželke. Ako sa jej darí? A čo maličký?“

„Myslím, že jej dáva pekne zabrať. Neustále sa sťažuje na bolesti chrbta a v noci nemôže poriadne spať. Ešte niekoľko týždňov...“

„Neviem sa dočkať, kedy sa ten drobček konečne narodí,“ usmiala sa.

Sebastian prikývol, no vzápätí sa jeho tvár znova zachmúrila.

„Lena, myslel som to vážne. V poslednej dobe tu tráviš príliš veľa času. Nemôžem sa pozerať na to, ako tu každý večer sedíš dlho do noci. Si moja sestra a trápi ma to. Veď nemáš takmer žiadny súkromný život!“

Vedela, že má pravdu, ale jej to takto vyhovovalo. Už viac než rok bola sama a len nerada sa vracala do prázdneho bytu.

„Som v poriadku, nemusíš sa o mňa strachovať,“ ubezpečovala ho.

„Naozaj? Myslím, že od rozvodu s Maximom si sa príliš uzavrela do seba...“

„To nie je pravda,“ bránila sa. „Len mám teraz iné priority,“ dodala podráždene.

Rozčuľovalo ju, keď ju od jej rozvodu všetci len ľutovali. Akoby bola jediná opustená žena na svete. Darmo ich ubezpečovala, že jej nič nechýba, aj naďalej sa k nej správali ako k malému dieťaťu, ktoré potrebuje ich neustálu ochranu a starostlivosť. S rozvodom sa vyrovnala veľmi rýchlo. Nikdy ani na okamih nezapochybovala, že to bolo to najlepšie rozhodnutie, aké mohla spraviť. Občas jej chýbal niekto blízky, niekto, komu by mohla dôverovať, kto by ju miloval a komu by sa mohla večer schúliť do náručia, ale väčšinu času nad tým nepremýšľala. Ich firme sa darilo a práce neustále pribúdalo. Rada tu trávila svoj voľný čas a vôbec to nebrala ako obeť. Práve naopak. Práca ju naplňovala a prinášala jej uspokojenie.

„Dobre, dobre,“ odvetil, keď videl, že ju svojou poznámkou nahneval. „Ale aj tak si nemyslím, že sú tie tvoje priority správne.“

Neodpovedala. Nemala v úmysle sa s ním hádať. Vedela, že to nemyslí zle, len má o ňu starosť.

„Tak ja teda idem. Nina ma už iste vyčakáva. A nezabudni, že zajtra o ôsmej máme stretnutie s tými Francúzmi.“

Ako by mohla zabudnúť! Keď ich oslovil prevádzkovateľ La Mariette, takmer sa jej podlomili kolená. Táto spoločnosť vlastnila sieť hotelov po celom svete a vynikali nielen špičkovým vybavením, ale aj noblesou a dokonalou eleganciou. Architekti a dizajnéri z celého sveta sa bili o možnosť podieľať sa na zariadení ich priestorov. Boli známi tým, že v každej krajine, do ktorej prišli, vždy oslovili niekoľko miestnych firiem. Dávali si záležať, aby každý z ich hotelov niesol iný, neopozerný, no zároveň miestny rukopis. To, že oslovili práve ich firmu,

považovala Lena za jeden z najväčších úspechov. Pri predstave zajtrajšieho stretnutia sa jej už teraz potili dlane a srdce tlklo od vzrušenia.

„A pozdrav odo mňa mamu a otca,“ zakričal, keď už bol takmer na chodbe.

Lena mlčky prikývla. Oprela si hlavu a neprítomne sa zahľadela na dvere, ktoré sa za ním s buchotom zatvorili.

„Pozdravuj mamu a otca,“ vírila jej v hlave jeho posledná veta. Mama a otec. Už si ani nespomínala, že by ich niekedy volali inak. Boli ešte malé deti, keď ich rodičia začali spolu žiť. Už vyše dvadsaťpäť rokov tvorili šťastnú a harmonickú rodinu. Sebastiana mala rada ako vlastného brata, no nikdy by si nepomyslela, že sú si až tak veľmi podobní. Lena odjakživa milovala tanec. Túto lásku zdedila po oboch svojich rodičoch. Otec dodnes vlastnil jednu z najznámejších tanečných škôl v meste a hoci mal už takmer šesťdesiat rokov, ešte stále by na parkete strčil do vrecka o polovicu mladších tanečníkov. Aj Lena sa chcela tancu venovať profesionálne. Celú strednú školu tvrdo trénovala. Neexistovalo pre ňu nič dôležitejšie. Túžila po dráhe tanečnice a bola ochotná spraviť všetko pre to, aby svoj cieľ dosiahla.

Jej sny sa však jedného dňa zrútili ako domček z karát. Mala len osemnásť rokov, keď sa rozhodla ísť si s niekoľkými priateľmi zalyžovať. Hory odjakživa milovala a na svahu sa cítila ako doma. V ten deň lyžovala na jednej z najťažších zjazdoviek. S úsmevom na tvári si vychutnávala ten dobre známy pocit, akoby sa takmer vznášala. Nevšimla si arogantného chlapa, ktorý sa na ňu rútil obrovskou rýchlosťou a v jednom okamihu jej preťal cestu. Nemala ani najmenšiu šancu vyhnúť sa mu. To, čo nasledovalo, bolo ako najhoršia nočná mora. Pri páde utrpela otras mozgu, pomliaždeniny a niekoľkonásobnú zlomeninu stehennej kosti. Tá bola najhoršia. Nohu jej museli niekoľko ráz operovať. Nasledoval rok plný bolesti a utrpenia.

Keď jej lekári oznámili, že už nikdy nebude môcť profesio-

nálne tancovať, chcelo sa jej zomrieť. Už viac nemala pre čo žiť. Tanec bol pre ňu všetkým. Každú voľnú chvíľu trávila na tréningu, každá jej myšlienka patrila pohybu... A odrazu bola pripútaná na lôžko, v nohe mala niekoľko skrutiiek a bez pomoci bariel nedokázala prejsť ani zopár metrov. Niekoľko nasledujúcich týždňov odmietala s lekármi spolupracovať. Nevidela v tom žiaden zmysel. Keď nemohla tancovať, nezáležalo jej ani na vlastnom zdraví. Nezáležalo jej už na ničom...

Len vďaka starostlivosti a nekonečnej trpezlivosti lekárov i rodičov napokon pochopila, že iba vlastným úsilím môže dosiahnuť, aby jej zranenie nemalo trvalé následky. Pomaly sa začínala zotavovať. Dlhé hodiny trávila cvičením a rehabilitáciami. Jej snaha napokon priniesla vytúžené ovocie. Asi rok po nehode dokázala znova chodiť sama a o niekoľko mesiacov neskôr by už nik neuhádol, čím všetkým si v poslednej dobe prešla.

Nekonečne dlhé hodiny, ktoré strávila pripútaná na lôžko, však priniesli do jej života aj inú, veľmi významnú a podstatnú zmenu. Až do tej nešťastnej nehody bola neustále v pohybe. Nepoznala, čo je to nič nerobiť. Teraz mala pocit, že zomrie od nudy. Celé dni ležala v posteli, pozerala telku a počúvala hudbu. Postupne prečítala takmer všetky knihy, ktoré doma našla. Jedného dňa jej Sebastian priniesol kôpku časopisov a rôznych brožúr. Spočiatku im vôbec nevenovala pozornosť. Jej brat sa už vtedy zaujímal o stavebníctvo, dizajn a navrhovanie interiérov. Hoci mal len sedemnášť rokov, bol pevne rozhodnutý ísť študovať architektúru. Lena považovala toto jeho presvedčenie za neskutočne nudné. Napokon sa rozhodla, že si tie letáky predsa len prelistuje. Chcela mu spraviť radosť. Odkedy prišla domov z nemocnice, správal sa k nej veľmi milo a pozorne. V tej chvíli vôbec netušila, ako jej tá hrstka časopisov zmení život. Všetky tie krásne domy, exkluzívne byty, nápadité doplnky... Načisto ju to uchvátilo. Teraz, keď už bolo isté, že s tancom je navždy koniec, musela sa rozhodnúť, čo ďalej. O rok

mala ísť na univerzitu. Odrazu vedela celkom presne, čo by ju naplňalo. Rozhodla sa. Rovnako ako jej brat, aj ona pôjde študovať architektúru.

Hoci bola o rok staršia ako Sebastian, kvôli jej úrazu nastúpili na univerzitu naraz. Ani jeden z nich toto rozhodnutie nikdy neoľutoval. Svoje povolanie milovali a bolo to vidieť aj na ich práci. Len vďaka ich nasadeniu a kreativite firma, ktorú spolu pred niekoľkými rokmi založili, prosperovala a stávala sa čoraz známejšou a uznávanejšou.

Pokrútila hlavou, aby zahнала spomienky na minulosť. Asi by už naozaj mala vyraziť. Ich kancelárie sa nachádzali v jednej z veľkých administratívnych budov uprostred mesta. Z domu to sem mala len na skok, no rodičia bývali až na predmestí. Potrvá aj pol hodinu, kým sa k nim dostane. Pozbierala papiere, uložila ich na úhľadnú kôpku, vypla počítač a obliekla si kabát. Bol začiatok marca a zima sa pred niekoľkými dňami konečne pobrala na odchod. V meste obklopenom vysokými horami vždy trvala príliš dlho. Lena sa už nevedela dočkať teplejšieho jarného vzduchu. Od toho úrazu nemala sneh a mráz vôbec rada. Hoci sa jej noha už dávno zahojila a nezostali žiadne trvalé následky, bála sa viac postaviť na lyže. Vypla svetlo a zamkla dvere na prázdnej kancelárii. Keď prichádzala k svojmu autu, pocítila, ako jej škvŕka v bruchu. Až teraz si uvedomila, že od rána nemala nič v ústach. Odrazu sa nevedela dočkať matinej teplej večere.

Do svojho bytu sa vrátila až krátko pred polnocou. Ako zvyčajne, aj dnes sa u rodičov zdržala, no vôbec to neľutovala. Nemala sa kam ponáhľať. Doma ju čakalo len ticho a prázdne miestnosti, kým v rodičovskom dome sa aj po toľkých rokoch cítila milovaná a v bezpečí. Mama s otcom ju vždy dokázali

pochopiť a podržať v tých najťažších chvíľach a Lili bola pre nich už od malička akýmsi slniečkom. Študovala na univerzite medicínu a jej veľkou túžbou bolo stať sa pediatričkou. Hoci bola najmladšia, nikdy nebola rozmaznaná. Práve naopak. Odjakživa bola šťastné a veselé dieťa. Aj dnes ich celý večer zabávala rôznymi úsmevnými príhodami z univerzity. Pri nej mala Lena pocit, akoby aj ona omladla a na chvíľu sa vrátila do študentských čias. Vzdychna si. Bolo načase, aby si išla ľahnúť. Zajtra ju čakal ťažký deň.

Strhla sa zo sna a prudko sa posadila. V ušiach jej ešte stále znel vlastný krik, po tvári stekali horúce slzy a telom otriasali vzlyky. Snažila sa upokojiť. Bol to len sen, bol to len sen, opakovala si v duchu. Kiež by to tak naozaj bolo! Kiežby... Bože, koľkokrát sa už takto zobudila s výkrikmi zúfalstva a bezmocnosti? Koľko bezsenných nocí preležala hľadiac na tmavé steny, keď sa bála zažmúriť oči, aby sa tá nočná mora nevrátila? Zažala nočnú lampu a pokúšala sa prísť na to, čo v nej rozjatriło staré rany a znova privolalo sen, ktorý ju celé roky prenasledoval. Asi to bolo Lilino rozprávanie. Vďaka nemu sa preniesla späť do študentských čias. Opäť bola tým mladým, bezstarostným dievčaťom, ktoré si naplno užívalo život. Dievčaťom, ktoré stretlo svoju prvú a jedinú veľkú lásku. Pamätala si každý jeden detail, každú chuť, každú vôňu toho letného, slnečného júnového dňa. Hoci sa veľmi snažila zahnať tie spomienky, drali sa von z jej vnútra spolu so slzami, ktoré jej ešte stále stekali po lícach a nedali sa nijako zastaviť.

Bol koniec júna a ona len nedávno úspešne dokončila štúdium na univerzite. Nemohla uveriť tomu, že už je to všetko preč. Skončili sa sladké študentské roky a odrazu z nej bola dospelá žena. Bude si musieť nájsť prácu a možno aj vlastné bývanie... No teraz na to nechcela myslieť. Mala v pláne užiť si ešte niekoľko týždňov voľna, oddychovať a najmä čo najviac cestovať. Na jej stole ležal celý zoznam miest, ktoré chcela toto leto navštíviť. Uvedomovala si, že sú to jej posledné prázdniny. Potom nastane tvrdá realita skutočného života. Napriek tomu, že sa na všetko, čo ju čakalo, tešila, srdce jej zvierali aj obavy z nového a nepoznaného.

Sedela v zakvitnutej záhrade domu, kde strávila takmer celý svoj život, čítala knihu a vychutnávala si zaslúžené voľno. Teplé slnečné lúče dávali tušiť, že leto sa čoskoro ukáže v celej svojej kráse.

„Dobré ráno,“ pozdravil ju Sebastian. Bolo už takmer poludnie, ale on len pred chvíľkou vstal z postele.

„Ahoj,“ odzdravila mu bez toho, aby zodvihla zrak od rozčítanej knihy. Pohodlne sa usadil do vedľajšieho kresla a bez záujmu listoval v akomsi časopise.

„Aké máš plány na tento víkend?“ spýtal sa odrazu.

„Na víkend?“ vyhrkla prekvapene. Nebolo zvykom, aby sa zaujímal o jej plány. Hoci si spolu rozumeli, každý z nich mal svoj vlastný okruh priateľov, s ktorými trávil voľné chvíle.

„Áno. Práve som sa dozvedel, že zopár mojich známych sa chystá cez víkend splavovať akúsi rieku. Myslím, že by to mohla byť celkom dobrá zábava.“

„Splavovať rieku?“ zhrozila sa. To bol celý Sebastian. Odjakživa mal veľmi dobrodružnú povahu. Snažil sa vyskúšať všetky adrenalínové športy, ktoré len mohol. Rodičov z neho často bolela hlava a pokúšali sa mu jeho aktivity zakázať, ale on sa nedal prehovoriť. Keď si niečo zaumienil, nik s ním nepohol.

Zato Lena bola od tej nehody na lyžiach opatrná. Nebola ľahkovážna ako jej brat a pred niektorými športmi mala prirodzený rešpekt.

„Áno. Čo keby si išla s nami?“

„Ja? Zbláznil si sa?! Veď ja som v živote v žiadnom člne nesedela...“

„To nič,“ skočil jej do reči, úprimne pobavený jej zdesením. „Veď ani ja nie. Ale tá rieka je úplne pokojná, zvládne ju aj začiatok. Okrem toho, nebudeš v člne sama, pôjdu s tebou skúsení vodáci.“

„Sebastian, ja neviem,“ vykrúcala sa. „Podľa mňa to nie je dobrý nápad. Čo ak sa prevrátíme, alebo niečo podobné?“

„No tak, prestaň sa už strachovať! Vravím ti, že to bude skôr vyhlídková jazda ako ozajstný rafting. Nemôže sa ti nič stať.“

„Ešte si to rozmyslím,“ uzavrela ich debatu. V duchu už bola dávno rozhodnutá, že s ním na žiaden splav nepôjde, len ho nechcela tak rýchlo odbiť. Bolo to od neho pekné, že ju pozval.

Sebastian jej celý týždeň nedal pokoja. Darmo ho presviedčala, že sa na také čosi necíti a že z toho nemá dobrý pocit, nedal sa odbiť. Napokon predsa len súhlasila. Ak je to naozaj tak, ako vrel, skutočne jej žiadne nebezpečenstvo nehrozí, presviedčala samu seba. A možno je naozaj načase odviazať sa a užiť si aj trochu adrenalínu a vzrušenia. Nakoniec sa na ten výlet celkom tešila.

Sedela v malom člne a spokojne sa usmievala. Tmavé vlasy si zviazala do pevného uzla, aby jej zbytočne neprekážali. Na sebe mala len plavky a cítila sa trochu neisto. Hoci ešte nebol ani obed, už teraz bolo veľmi horúco. Slnko pieklo a vzduch

bol presýtený vôňou lúčnych kvetov a čerstvo pokosenej trávy. Rozhliadla sa okolo seba. Zišla sa tu skvelá partia mladých ľudí. Väčšinu z nich poznala zo školy.

„Pod' sa okúpať,“ zavolať na ňu jeden zo Sebastianových priateľov. Pokrútila hlavou. Až doteraz sa celkom dobre zabávala, no s pribúdajúcim časom sa jej začínala zmocňovať čoraz väčšia nervozita.

Po chvíli všetci naskákali do člnov. K Lene si prisadla akási dievčina a traja ďalší chlapci.

„Dáš si?“ spýtal sa jeden z nich a podával jej fľašu nejakého alkoholu.

„Nie, ďakujem,“ odmietla. „Radšej nie.“ Pokúsila sa o úsmev, ale keď videla, ako fľaša koluje a ako rýchlo mizne jej obsah, jej nervozita sa ešte viac vystupňovala. Chlapci už vyzerali poriadne pripití. Začala pochybovať o svojom rozhodnutí nechať sa nahovoriť na toto bláznovstvo. Ona sama v člne ešte jakživ nesedela a ostatní nevyzerali, že by v tomto stave dokázali zareagovať, ak by prišlo k nejakej nepredvídanej situácii.

„Si v pohode?“ začula známy hlas. Sebastian stál po kolená vo vode a uškrňal sa.

„Hej,“ odvetila cez zuby. Najradšej by ho zaškrtila za to, že ju do niečoho takého navliekol.

„Vyzeráš vystrašene,“ utáhoval si z nej.

„Veď aj som,“ mala mu chuť odvrknúť, ale nechcela vyzerat' hlúpo.

„To sa ti len zdá.“

„Neboj sa, bude to zábava,“ ubezpečoval ju. „Veď vidíš, že rieka je úplne pokojná. Na celom úseku sú len jedny jediné pereje...“

„Pereje?!“ skočila mu do reči. O žiadnych perejách doposiaľ nikto nič nevravel!

Sebastian sa znova rozosmial. Zdalo sa, že sa na nej dobre zabáva.

„Čo sa hneď ľakáš? Nie sú to žiadne kaskády, len maličký

úsek, kde je voda trošku spenená. To prejdeme aj so zaviazanými očami.“

Chcela mu veriť, no žalúdok jej aj tak zvieral nepríjemný pocit.

„Daj si záchrannú vestu,“ povedal a podával jej oranžový balíček. Chmatla po ňom a rýchlo si ju navliekla na spotené telo. Bola vďačná aspoň za tú trošku istoty, ktorú jej poskytovala.

„Pomaly vyrážame,“ skonštatoval Sebastian, keď konečne naskočil do vedľajšieho člnu. „Tak príjemnú plavbu!“

Plavili sa už asi hodinu. Lena sa napokon predsa len upokojila. Počiatkové obavy postupne vystriedal pocit radosti a akejsi nedefinovateľnej eufórie. Musela uznať, že jej brat neklamal. Také čosi človek naozaj nezažije každý deň. Pomaly zaklonila hlavu a s prižmúrenými očami pozorovala ubiehajúcu krajinu. Strieborná rieka sa ňou vinula ako ozdobná stuha. Za sebou nechávali lesy, dediny, ba dokonca i jedno väčšie mestečko. Slnko pieklo čoraz silnejšie a ona práve uvažovala, že si zloží záchrannú vestu, v ktorej sa hrozne potila, keď začula krik, doliehajúci k nim odkiaľsi spredu.

„Blížime sa k perejám,“ skonštatoval jeden z chlapcov.

„Došľaka, už?!“ zahrešil ďalší. „Nejako sme to prešvihli. Mali sme sa držať vľavo! Vpravo sú príliš búrlivé, to neprejdeme!“

Lena cítila, ako jej v žilách stuhla krv. Z celej sily sa chytila okraja člna a vystrašene sledovala dianie okolo seba.

„Rýchlo, makajte!“ kričali jeden cez druhého. „Musíme sa dostať doľava, inak sme v riti!“

Dievča, ktoré sedelo vedľa nej, začalo čosi bláznivo kričať. Cez hluk padajúcej vody jej takmer nič nerozumela. Videla, ako sa blížia k spenenej mase a z hrdla sa jej vydral zúfalý ston. Besniaca voda ich strhla a jej silný prúd ťahal vratký čln do tých najväčších vln.

Chcela niečo spraviť, no nemala ani poňatia, ako sa v takejto situácii zachovať. Nezostávalo jej nič iné, len sa v duchu modliť.

„Zvládneme to, už sme skoro tam!“ počula, keď vtom zbadala, ako sa čln prudko naklonil na bok a v jedinej hrozivej sekunde sa prevrhol. Už sa viac nedokázala udržať. Zacítila, ako jej telo objala chladivá masa vody a neľútostne ju vliekla smerom, odkiaľ k nej doliehalo desivé dunenie. Pokúšala sa plávať, ale prúd bol silnejší. Odrazu pred sebou zbadala obrovskú skalú. Chcela sa jej vyhnúť, no akési neviditeľné ruky ju ťahali priamo na ňu. Nemohla spraviť vôbec nič. Ničivá vlna ju nemilosrdne schmatla, zodvihla do výšky a celou svojou silou šmarila rovno na kameň. Pocítila prudký náraz a všetko naokolo zahalila čierna tma.

„Pomaly s ňou! Môže mať niečo zlomené, alebo poranenú chrbticu!“ začula opatrný hlas, len čo znova nabrala vedomie. Cítila, ako ju čiesi ruky vynášajú na breh. Nekontrlovateľne sa rozkašľala. Neznámy ju položil na trávnik a podoprel jej hlavu, aby mohla lepšie vykašľať vodu, ktorá sa jej nabrala do pľúc.

„Len pokojne, už je dobre...“ prihováral sa jej. Nebola schopná vnímať okolitý svet, ale hlas, ktorý k nej prenikal, znel príjemne a upokojujúco. Pocítila, ako ju naplo a začala zvracať.

„To nič, všetko to musí von,“ chlácholil ju ten hlboký hlas a ktosi jej aj naďalej držal hlavu v dlaniach. Konečne mohla lapíť dych a otvoriť oči. Spočiatku videla všetko rozostrene. Nedokázala sa vôbec zorientovať. Kde to je? A čo sa vlastne stalo? A kto je ten muž, čo sa nad ňou skláňa?

„Ahoj,“ usmial sa na ňu vystrašene. „Ako sa cítiš? Bolí ťa niečo?“

„Hlava,“ zašepkala. Pomaly si spomínala. Bola na tom bláznivom výlete... Splavovala rieku s tými chlapcami... Potom

prišli pereje a ich čln sa odrazu prevrátil. Prúd vody ju ťahal priamo na skalu... Musela do nej vraziť a stratiť vedomie.

„Lena!“ začula krik. „Preboha, Lena!!!“ Sebastian sa polo-mŕtvy od strachu rútil k nej. „Čo je s ňou?!“ pýtal sa ľudí, ktorí ju medzičasom obkolesili.

„Už je pri vedomí,“ odpovedal neznámy.

„Vďakabohu!“ vydýchol si. „Lena, si v poriadku?“ čupol si a so strachom v očiach si ju premeriaval.

„Ja neviem... asi áno... len ma strašne bolí hlava... a tuším aj ruka...“

„Prepáč mi, je to všetko moja vina. Nemal som ťa prehovárať, aby si išla s nami...“

„Prestaň...“ oponovala mu.

„Sebastian!“ začula z diaľky volať jeho meno.

„Hneď som späť,“ ospravedlnil sa a odbehol preč.

„Mala si šťastie,“ prihovoril sa jej zase neznámy a znova sa usmial. Na líci sa mu spravila malá jamka. Konečne si ho mohla poriadne obzrieť. Polodlhé vlasy mu v mokrých prameňoch padali do opálenej tváre, z ktorej na ňu hľadeli tie najzvláštnejšie oči, aké kedy videla. Boli takmer tyrkysové a Lena mala pocit, akoby nimi prenikal až na samé dno jej zmätenej duše.

„Ty si ma... vytiahol?“ jachtala a pokúšala sa posadiť.

„Áno. Náš čln bol najbližšie, keď ste sa prevrátili,“ pritakal.

„Ani neviem, ako sa ti mám poďakovať...“

„To nestojí za reč,“ prerušil ju. „Spravil by to každý.“

„Zachránil si mi život. Bez teba by som sa určite utopila.“ Pri tých slovách si po prvýkrát uvedomila, čo sa v skutočnosti mohlo stať a po lícach sa jej rozkotúľali slzy zdesenia.

„Neplač,“ utešoval ju a opakom dlane jej zotrel slzy zo studených líc. Až teraz si všimol, aká je skrehnutá. „Mala by si si dať dole tú vestu. Zbytočne ťa chladí. Zoženiem nejakú deku.“

„Ďakujem,“ prikývla, keď si uvedomila, že ňou, napriek horúčave, ktorá panovala všade navôkol, lomcuje zimnica. Zmehavenými prstami si začala rozopínať mokrú vestu.

„Pomôžem ti?“

„Myslím, že to zvládnem,“ odmietla jeho návrh a aj naďalej bojovala so zapínaním. Napokon sa jej to predsa len podarilo a s úľavou sa vyslobodila z ľadového zovretia.

„Preboha!“ vykrikla odrazu. Plavky pod vestou sa jej zošmykli a ona tu teraz sedela polonahá pred hrbou zvedavcov. Pocítila, ako sa jej do tváre hrnie krv, ale jej myseľ bola natoľko otupená, že nedokázala vôbec zareagovať. Jediný, kto nestratil duchaprítomnosť, bol neznámy záchranca. Bleskovo ju prikryl vlastným telom, takže si tú malú nehodu takmer nikto nevšimol. Lena si, celá červená od hanby, rýchlo naprávala neposlušné plavky.

„Už ma môžeš pustiť,“ povedala po chvíli.

„To bola odmena za tvoju záchranu?“ zažartoval, keď sa od neho odtiahla. Tvár jej ešte stále horela ohňom, ale bola mu vďačná, že to bral takto s humorom. Pri jeho poznámke sa aj ona musela rozosmiať.

„Vidím, že už ti je lepšie,“ skonštatoval Sebastian, ktorý sa práve v tej chvíli vrátil naspäť k nim. „Kristian, ani neviem, ako sa ti mám poďakovať, že si mi zachránil sestru,“ otočil sa k neznámemu.

„Nemusíš mi ďakovať. My sme sa už vyrovnali,“ odvetil Kristian a so záhadným úsmevom pozrel na Lenu. Tá sa pri jeho poznámke opäť začervenala.

„Naozaj vtipné!“ odvetila naoko urazene.

Sebastian prekvapene hľadel z jedného na druhého a nechápavo krútil hlavou. Nemal ani poňatia, o čom tí dvaja rozprávajú.

„Už prišlo auto, ktoré nás sprevádzalo po brehu,“ obrátil sa k Lene. „Zavezieme ťa do nemocnice.“

„Nepotrebujem ísť do nemocnice...“ oponovala mu.

„Darmo frfleš,“ skočil jej do reči. „Musia ťa prezrieť. Udrela si si hlavu a to nie je žiadna maličkosť!“

Ešte chvíľu slabo protestovala, ale napokon predsa len súhla-

sila. Hlava ju naozaj poriadne bolela a chvílkami sa jej zdalo, akoby sa s ňou krútil celý svet.

„Pod, pomôžem ti vstať,“ ponúkol sa Kristian a opatrne ju dvíhal zo zeme. Chystala sa jeho pomoc odmietnuť, no vtom sa jej opäť zahmlilo pred očami a ona takmer stratila rovnováhu. Bezradne sa oňho oprela. Sebastian ju podoprel z druhej strany a pomalým krokom ju odviedli až k autu.

„Ešte raz veľmi pekne ďakujem. Dúfam, že sa ti raz budem môcť odvdáčiť aj inak ako neplánovaným striptízom,“ zažartovala a unavene dosadla na zadné sedadlo.

Kristian len prikývol. Keď auto vyštartovalo, spokojne sa usmieval.

„Lena, kde si tak dlho? Prídeš neskoro!“ počula, ako k nej dolieha mamin starostlivý hlas. Nervózne pozrela na hodinky. Mala pravdu. O necelú polhodinu už mala byť v novej práci a ona ešte nebola ani oblečená. Musí si pohnúť, inak to naozaj nestihne! Nemohla si dovoliť meškať hneď v prvý deň.

„Dokelu!“ zahrešila. Dnes ráno nemala vôbec dobrú náladu. Znova sa jej sníval ten zvláštny sen. Prenasledoval ju od tej nešťastnej udalosti zo začiatku leta. Aj keď sa nijako vážne nezranila, ten sen jej nedal pokoj a neustále sa vracal. Znova videla, ako sa čln nakláňa, prevracia sa a ona padá do studenej vody. Prúd ju unáša a ona je úplne bezmocná. Chce sa zobudiť a prerušiť to trápenie, no nejde to... A odrazu je na brehu, v bezpečí a v duši cíti úžasný pokoj. Keď sa preberie, vidí, ako sa nad ňou skláňa opálená tvár a hľadia na ňu tie zvláštne modré oči...

Potriasla hlavou. Teraz nemá čas premýšľať nad bláznivými výplodmi svojej fantázie. Naozaj sa musí poponáhľať. Bezradne pozrela na kopy oblečenia rozložené na posteli. Už pol hodiny skúšala rôzne kombinácie a ešte stále sa nedokázala rozhodnúť, čo si má vziať na seba. Zúfalo vykukla von oknom. Ten výhľad milovala. Mala pocit, akoby týmto oknom hľadievala po

cely svoj život. V podstate to tak aj bolo. Keď sa do tohto domu nastahovali, bola ešte dieťa. Vonku pofukoval teplý vetrik a ohýbal konáre veľkého, starého orecha stojaceho uprostred záhrady. Jeho lístie už začínalo žltnúť. Bol september a jeseň sa pomaly hlásila o slovo. Povzdychla si. Dnes nastupuje do práce. Nemohla tomu uveriť. Znamenalo to, že sa už naozaj navždy skončili sladké študentské časy. Skončilo sa detstvo. Odteraz je z nej dospelá žena... Cítila sa tak zvláštne nostalgicky. Akoby sa v nej miešal smútok, obavy, radosť i očakávania.

„...ty ešte nie si oblečená?“ zhrozila sa mama, ktorá práve nakukla do izby a vytrhla ju zo zamyslenia.

„Hneď som hotová,“ slúbila jej. Naozaj nie tá pravá chvíľa na nostalgiu. Napokon sa rozhodla pre tmavé rifle, jednoduchú bielu blúzku a čierne lodičky na opätku. Pozrela do zrkadla a kriticky si premerala svoj odraz. Vyzerala celkom dobre. Pokožku mala ešte stále dozlatista opálenú a dlhé, tmavé vlasy jej v mäkkých vlnách dopadali na plecia. Na oči si naniesla trochu špirály a pery rýchlo pretrela jemným leskom. Verila, že dnešný deň bude začiatkom niečoho úplne nového, zaujímavého a nezabudnuteľného.

Oprela sa o opierku a zatvorila oči. Mala pocit, že jej od napätia praskne hlava. Nezvykla mávať trému, no dnes jej vnútro zvierali nedefinovateľné pochybnosti. Čo ak to nezvládne? Čo ak nebude dosť dobrá? Čo ak s ňou nebudú spokojní? Tých otázok bolo tak veľa...

Pokúšala sa zhlboka dýchať. Pocítila, ako ju rytmický zvuk motora pomaly upokojuje. Takmer zadriemala. Odrazu pred sebou znova videla tie tyrkysovo modré oči... Rýchlo precitla a nahnevane sa zahľadela von oknom. Čo to má byť? Prečo ju ten hlúpy sen prenasleduje práve dnes? Spočiatku jeho existenciu a to, že sa jej neustále vracal, pripisovala šoku, ktorý zažila pri tej nehode. Aj keď si to nechcela príliš pripustiť, veľmi

dobre si uvedomovala, že takmer prišla o život. A bol to práve Kristian, kto ju vytiahol z rozbúreného koryta divokej rieky. Občas naňho myslievala. Najmä v dni, ako bol tento, keď ju v snoch prenasledoval jeho pohľad. Od Sebastiana sa dozvedela, že kým bola v nemocnici, niekoľkokrát telefonoval, aby sa uistil, že je v poriadku. Chcela mu zavolať späť a poďakovať sa za to, čo pre ňu spravil, ale nenechal svoje číslo. Sebastian si spomínal, že je od nich asi o dva roky starší a študoval na rovnakej univerzite, ale viac o ňom nevedel. Bolo jej to trochu ľúto. Rada by mu vyjadrila svoju vďačnosť, no nemala sa s ním ako spojiť...

„Si nervózna?“ spýtala sa mama, ktorá až doteraz mlčala.

„Trochu,“ priznala, hoci sama nevedela, či ju viac rozrušuje jej nová práca, alebo sen, ktorého sa nedokázala zbaviť.

„Neboj, ty to zvládneš,“ utešovala ju a pomaly zastala pri obrubníku. Boli na mieste.

„Kiežby si mala pravdu,“ povzdychla si a ešte raz skontrolovala svoj obraz v spätnom zrkadle. Upravila si rozstrapatené vlasy a znova naniesla trochu lesku na pery. Ako by dokonalým výzorom mohla zamaskovať svoju nervozitu.

„No tak, choď už, lebo naozaj prídeš neskoro,“ povedala Xénia naoko prísne a láskyplne sa na ňu usmiala. Tak veľmi jej pripomínala ju samu, keď išla prvý raz do práce... Aj ona bola mladá, práve skončila vysokú školu, pred sebou mala celý život a jej svet bol plný ideálov. Mala obrovské šťastie, pretože hneď po škole získala vynikajúce miesto v hoteli Mountain Valley. Ešte i teraz si spomínala na pocit radosti zmiešaný s obavami, ktorý v ten deň prežívala. Pracovať ako asistentka riaditeľa hotela bola pre ňu obrovská šanca a výzva zároveň. Tú prácu si hneď zamilovala. Bolo úžasné byť stále v centre diania, vidieť hotel zvnútra, poznať všetky jeho zákutia, žiť jeho životom... Konečne si mohla dovoliť odsťahovať sa od rodičov. To bolo asi najväčšie zadostučinenie. Až teraz mohla byť sama sebou. Akoby sa vyslobodila zo železných okov. Mountain Valley jej

toho dal tak veľa... Prežila tu tie najkrajšie a súčasne i tie najbolestnejšie chvíle svojho života... Vzdychla si. Už dávno si zvykla, že spomienky na minulosť je lepšie pochovať hlboko vo svojom vnútri. Pred niekoľkými rokmi pochopila, že nemá zmysel trápiť sa tým, čo už nikdy nezmení. Vtedy sa rozhodla, že už bude žiť len pre súčasnosť a zabudne na staré krivdy. Darilo sa jej to celkom dobre, hoci občas, vo chvíľach, ako bola táto, sa ani ona neubránila spomienkam.

„Tak mi drž palce,“ vyrušila ju Lena zo zamyslenia.

„Budem,“ prikývla a vtisla jej bozk na líce. Lena jej bozk opätovovala a ráznym krokom vystúpila z auta.

„...a toto bude vaša kancelária,“ vravel muž stojaci za jej chrbtom. Snažila sa sústrediť na to, čo jej rozprával, no veľmi sa jej to nedarilo. Viac ako jeho slová vnímala pohľad, ktorý od prvej chvíle, ako vošla do jeho dverí, upieral na jej štíhly, pekne tvarovaný zadok. Najradšej by ho poslala dočerta, ale nemohla si to dovoliť. Tento chlap mal byť odo dneška jej novým šéfom.

Musíš to nejako vydržať, veď jeho to určite čoskoro prejde, vravela si v duchu a so záujmom si obzerala miestnosť, do ktorej práve vošli.

„Ahoj, Adriana,“ pozdravil ženu, sediacu za stolom priamo pri dverách.

„Ahoj, Erik,“ odvetila a odtrhla zrak od blikajúceho monitora.

„Priviedol som ti novú kolegyňu. Toto je Lena Farmerová,“ predstavil ju Erik. Žena vstala a priateľsky jej potriasla rukou.

„Hneď, ako sa zaučíte, budete pracovať spolu. Tu je váš pracovný stôl. Pokojne sa zložte a poobzerajte sa tu. Adriana vám povie čo a ako...“

„Samozrejme, Erik, môžeš sa spoľahnúť,“ prikyvovala žena medovým hlasom a pohľadom hltala muža, ktorý ešte pred

chvíľou nedokázal spustiť oči z Leninho pozadia. To sa jej vôbec nepáčilo. Vari v tejto firme nemyslia na nič iné?

„...a aby som nezabudol, zatiaľ sa tu veľmi nezabývajte.“

Lena prekvapene zodvihla obočie. To má byť hádam nejaká vyhrážka?

„Nemyslel som to v zlom,“ doložil rýchlo Erik, keď si všimol zdesený výraz jej tváre. „Chcel som tým len povedať, že niekoľko prvých týždňov budete pracovať s pánom Robertsom. Adriana musí súrne dokončiť jeden projekt, preto som rozhodol, že vás bude zaučáť on. Všetci však budete tvoriť jeden tím, tak verím, že si budete rozumieť.“

Ešte raz si ju so záujmom premeral a s blaženým úsmevom sa pobral na odchod.

„No nie je úžasný?“ obrátila sa na ňu Adriana, len čo sa trochu vzdialil.

„Myslím, že je,“ zaklamala. Jej sa až taký úžasný nezdal. Tváril sa síce milo, no ju nijako neočaril. Nemala rada mužov, ktorí si ju obzerali, akoby bola kus mäsa. Navyše vôbec nebol jej typ. Bol nízky, zavalitý a hoci mu už určite ťahalo na štyridsať, jeho tvár stále pripomínala tvár mladého chlapca.

„Myslím, že by sme si mali tykať,“ navrhla Adriana. „Skoro všetci si tu tykáme.“

Lena ocenila jej priateľské gesto a s vďakou prikývla. Adriana sa jej, na rozdiel od Erika, celkom pozdávala. Prvé, čo ju na nej zaujalo, boli jej vlasy. Vyzerali ako horiace vrabčie hniezdo a dokonale vystihovali svoju nositeľku. Adriana bola ten najpohodovejší a najurečnenejší človek, akého kedy stretla. Z okružlej, pehavej tváre jej takmer nikdy neschádzal úsmev a kamkoľvek prišla, okamžite jej bola plná miestnosť.

„...máš ty ale šťastie,“ rapotala bez prestania. „Keby som tak ja bola na tvojom mieste...“

„Prečo?“ spýtala sa Lena nechápavo.

„Blázniš? Čo by som ja dala za to, keby ma zaučal Roberts,“ odvetila so zasneným výrazom. Zdalo sa, že Erik Berger nie je

jediný, kto sa Adriane páči. Lena sa musela zasmiať. Aj keby bol pán Roberts pánom Božským, bolo jej to fuk. Prišla sem pracovať a nie nadväzovať známosti. Bola presvedčená, že vzťahy na pracovisku sú pre ňu tabu a v žiadnom prípade nemienila toto svoje presvedčenie meniť.

Adriana sa na chvíľku odmlčala, akoby čakala na jej reakciu. Keď videla, že Lena mlčí, pokračovala vo svojom rozprávaní ďalej aj bez jej doplňujúcich otázok.

„...je to ten najkrajší chlap, akého si kedy videla. Vysoký, svalnatý, no skrátka dokonalý,“ rozplývala sa. „Má len jednu chybičku.“ Znova sa odmlčala a nedočkavo pozrela na Lenu.

Tá sa opäť usmiala. „Akú?“ spýtala sa s povzdychom. Nechcela ju viac trápiť svojím nezáujmom.

„Že chodí s Helenou,“ odvetila Adriana s opovrhnutím, akoby sa tým ten chudák previnil viac než masový vrah. Lene neschádzal úsmev z tváre. Už teraz jej bolo jasné, že s touto ženou sa veru nudiť nebude.

„Aha,“ prikývla, ako by jej to bolo všetko jasné.

„Rozumieš tomu? S Helenou! Keby si vybral kohokoľvek iného, ale prečo práve ju?!“ rozčuľovala sa ďalej. Lena len prikyvovala, akoby presne vedela, kam Adriana mieri. Nevedela, ale bavila sa celkom dobre.

„Tá potvora ho toľko uháňala, až ho napokon uhnala. Nechápeš, ako sa jej to podarilo. Dobré, vyzerá síce ako modelka, ale je to tá najväčšia krava pod slnkom. Nemôžem sa na to ani pozeráť. Ako sa môže zahadzovať s takou... No v každom prípade ti závidím. Niekoľko týždňov v jeho spoločnosti...“ rozplývala sa.

„Myslím, že mi je to celkom jedno,“ odvetila Lena pravdivo. „Prišla som sem pracovať a nie loviť chlapov.“

„To hovoríš teraz,“ oponovala jej Adriana. „Ale počkaj, keď ho spoznáš. Uvidíš, ako sa ti roztrasú kolená, len čo ho zbadáš.“

Zdalo sa, že Adriana je naozaj presvedčená o dokonalosti pána Roberta a Lena sa rozhodla, že jej už viac nebude

protirečiť. Vlastne začínala byť na toho pána Dokonalého celkom zvedavá.

Boli už takmer tri hodiny, keď začuli buchnúť dvere na vedľajšej kancelárii.

„Pod, zoznámim vás,“ povedala Adriana rozhodne.

„S kým?“ spýtala sa Lena nechápavo.

„Predsa s Robertsom, nie?“

„Aha.“ Lena naňho už dávno zabudla. Bola práve zahĺbená do študovania rôznych firemných materiálov a snažila sa sústrediť.

„Hneď teraz?“

„Áno, hneď teraz,“ zavelila Adriana. „Vlastne, počkaj!“ zastavila ju a vrátila sa späť k stolu. Z kabelky vytiahla malé zrkadielko a skontrolovala svoj vzhľad. Ešte si rýchlo pretrela pery tehlovočerveným rúžom a spokojne pokývala hlavou.

„Tak poďme. A nieže mi tam medzi dverami odpadneš,“ varovala ju.

„Ja? To ty sa tu fintíš, ako keby si išla na rande,“ uťahovala si z nej Lena.

„Musím predsa vyzeráť k svetu,“ prehodila na svoju obhajobu. Lena sa len usmievala. Mala pocit, akoby sa pri Adriane usmievala stále, ale táto osôbka ju naozaj bavila. Bola milá, spontánna a úprimná. Dnešný deň sa vyvíjal celkom príjemne a ona verila, že jej ho už nič nemôže pokaziť.

Pozorovala, ako Adriana rázne zaklopala na susedné dvere. Ani nečakala na pozvanie, stlačila kľučku a vošla dnu. Pri okne stál muž, bol otočený chrbtom k nim a niečo zanietene vysvetľoval do telefónu. Lena zostala stáť na prahu, ale Adriana jej posunkom naznačila, aby aj ona vošla dnu. Poslúchla ju a zvedavo si prezerala chlapíka stojaceho na druhom konci

miestnosti. Zdalo sa, že mu vôbec neprekážalo, že ho niekto vyrušil a naďalej pokračoval v začatom rozhovore. Naozaj bol vysoký a pod bielou košeľou sa črtali široké, svalnaté plecia. Jeho hlas bol príjemný, hlboký a niekoho jej pripomínal. Nemohla si však ani za nič spomenúť koho.

„...v poriadku, tak zajtra o jedenástej. Prídem k vám a preberieme to,“ počula, ako vraví do telefónu. „Zatiaľ sa majte,“ dodal a zložil.

„Adriana, to by si ani nebola ty, keby si počkala, kým človek dotelefonuje, však?“ prehodil a so smiechom sa otočil smerom k nim.

Lena zalapala po dychu. Nemohla uveriť vlastným očiam. Tá tvár, tie ústa a tie modré oči... Mala dojem, že sníva, alebo jej načisto preskočilo. Adriana mala pravdu. Naozaj sa jej z toho muža roztriasli kolená. Nebolo to však preto, ako vyzeral.

„Veď ma už za tie roky poznáš,“ odpovedala mu Adriana rovnakým tónom. Ani jeden z nich si zatiaľ nevšimol Lenin zdesený výraz. Stála takmer pri dverách a najradšej by nimi ušla. Snažila sa ovládať, ale nešlo to.

„Prišla som ti predstaviť našu novú kolegyňu. Erik rozhodol, že sa bude zaúčať u teba. Ale veď ti už o tom určite hovoril...“

Akoby si až teraz uvedomil, že Adriana neprišla sama. Otočil sa smerom k Lene a zostal prekvapene stáť. Zdalo sa, že aj on je na chvíľku zaskočený, no vzápätí sa zoširoka usmial.

„Tak sa mi vidí, že Erik má dobrý vkus,“ povedal pobavene.

Lena cítila, ako sa ešte viac červená a Adriana len nechápavo hľadela raz na jedného a potom na druhého.

„Rád ťa zase vidím,“ dodal a podával jej ruku na privítanie. Keď sa ich dlane dotkli, mala pocit, akoby ňou prebehol elektrický prúd. Nechápala, čo sa to s ňou deje. Tep sa jej zrýchlil a ona cítila každučký úder svojho zmäteného srdca. Čo to má byť? Prečo v nej stretnutie s týmto mužom vyvolalo taký nápor emócií? Možno je to preto, že jej zachránil život, alebo kvôli tomu, že ju jeho tvár už niekoľko mesiacov prenasleduje v jej

bláznivých snoch. A možno preto, že sa jej naozaj páčil a chcela sa s ním stretnúť a teraz tu odrazu stojí pred ňou a hľadí na ňu tými najzvláštnjšími očami, aké kedy videla...

Ovládaj sa! karhala sa v duchu. Je to tvoj kolega. A navyše je zadaný. Tak rýchlo prestaň s tými hlúpyimi romantickými predstavami a správaj sa ako dospelá!

„Aj ja teba,“ povedala a hlas sa jej trochu chvel. „Netušila som, že budeme kolegovia. Ale aspoň mám príležitosť poďakovať sa ti za to, čo si pre mňa spravil. Vieš, chcela som ti zavolať už dávno, ale nenechal si číslo...“

„To nestojí za reč,“ prerušil ju. „Som rád, že si v poriadku a že sa ti nič vážne nestalo.“

„Môžete mi vy dvaja objasniť, o čom to tu rozprávate?“ zamiešala sa do ich rozhovoru Adriana, ktorá až doteraz len vyjavene počúvala.

„Veľmi rád, ale dole ma už asi pätnásť minút čaká klient,“ odvetil Kristian.

„A teba, Lena, ešte raz vítam vo firme. Už sa teším na našu spoluprácu. No teraz mi prepáčte, ale naozaj už musím bežať,“ dodal ospravedlňujúco a nechal ich osamotené stáť v jeho kancelárii.

„Tak toto mi musíš vysvetliť,“ obrátila sa Adriana na Lenu. Tá si len zhlboka povzdychla. Poznala ju iba pár hodín, no už teraz jej bolo nad slnko jasnejšie, že bez toho, aby sa nedozvedela všetky podrobnosti, by jej ani nedovolila odísť domov. Pokúšala sa upokojiť, ale v hlave mala jeden obrovský zmätok. Ešte stále sa nedokázala spamätať z toho, čo sa práve udialo. Nemohla uveriť, že bude spolupracovať s mužom, ktorý sa jej vkráda do snov. S mužom, ktorý jej zachránil život. A navyše s mužom, ktorý videl jej holé prsia. Pri tej predstave sa znova začervenala a srdce sa jej opäť rozbúchalo. Zdalo sa, že jej nové zamestnanie bude oveľa vzrušujúcejšie, než sprvoti predpokládala.

Bolo takmer jedenásť hodín, keď sa konečne vymotala z postele. Nová práca jej dávala zabrať. Každý deň vstávala už pred šiestou a do postele sa nedostala skôr ako o polnoci. Aspoň cez víkend si dopriala luxus v podobe dlhého a výdatného spánku. Rozospatým krokom schádzala dole po schodoch. Ešte stále bývala u rodičov. Mala v pláne nájsť si nejaký podnájom bližšie k centru, no doposiaľ sa k tomu nedostala. Na zháňanie nového bytu jej teraz nezvýšil čas a ani energia. Zatiaľ jej musela stačiť staručká ojazdená fiatka, ktorú si pred pár týždňami kúpila v autobazári. Vďaka nej sa cesta z predmestia do práce stala oveľa rýchlejšou a menej komplikovanou. Už viac nemusela postávať na tmavých zastávkach a tlačiť sa v preplnených autobusoch.

„Dobré ráno,“ zakričala na ňu Lili, keď prechádzala okolo jej izby. Kvôli hudbe, ktorá vychádzala z obrovských reproduktorov, ju takmer nepočula. Podvedome sa usmiala. Lili bola ako všetky tínedžerky. Hudba a kamarátky boli momentálne celý jej svet. Napriek tomu to bolo milé a slušné dievča. Bez nej by bolo v dome príliš ticho a otupno. Najmä teraz, keď sa Sebastian odsťahoval. Asi pred mesiacom si spolu so svojou novou priateľkou prenajal dvojizbový byt len kúsok od firmy, v ktorej pracoval. Tak ako Lene, i jemu sa podarilo v pomerne krátkom čase nájsť si slušné, dobre platené miesto. Pri ich poslednom stretnutí vyzeral veľmi spokojne.

„Ahoj, Lili,“ zakričala, aby prehlušila hlas akejsi popovej speváčky. „Aj ty si ešte v posteli?“

„Hej. Vonku leje ako z krhly, nechce sa mi ani nos vytiahnuť spod periny,“ odpovedala Lili s úškrnom. Lena vyzrela von oknom. Jej sestra mala pravdu. Vonku bolo naozaj psie počasie. Dážď stekal po oknách, vietor lomcoval suchými konármi stromov a strhával z nich i posledné zvyšky lístia, ktoré až doposiaľ vzdorovalo jeho divokým náporom. Pri pohľade na tú spúšť ju striaslo od zimy. Podvedome sa tuhšie zavinula do teplého pleteného svetra a pomaly zostupovala ďalej dolu schodmi.

Odrazu zastala a započúvala sa do hlasov, ktoré k nej doliehali z prízemia. Mama, otec a...? Že by to bola teta Marianna? Čo tá tu robí o takomto čase? Jej návšteva v sobotu ráno bola dosť nezvyčajná. Pridala do kroku.

„Dobré ráno,“ pozdravila, akoby sa nič zvláštne nedialo.

„Ahoj, Lena!“ odvetila Marianna a vtisla jej bozk na obe líca. Na tvári jej žiaril široký úsmev. Vyzerala mladšie, ako keď sa s ňou pred ôsmimi rokmi prvý raz stretla. Mamina sestra pre ňu vždy predstavovala akúsi záhadu. Dlhé roky o nej vedela len to, že žije v Amerike a má dcéru približne v jej veku. Stará mama ich bez prestania spomínala, doma však o Marianne ani o jej rodine nikdy nepadlo ani slovo. Akoby neexistovala. Často si kládla otázku, prečo to tak je. Skúšala sa na to spýtať Xénie, ale odpovede sa nedočkala. Vždy to nejako zahovorila. Nikdy sa nedozvedela, čo sa medzi nimi stalo, no mala pocit, že to muselo byť čosi veľmi zlé. Inak si nevedela vysvetliť jej nezaujem. Xénia taká predsa nebola. Bola to tá najmilšia a najsrdečnejšia žena, akú poznala. Dodnes si pamätala, aká zničená bola, keď sa dozvedela, že Marianna príde po rokoch domov na návštevu. Ešte nikdy nevidela svoju mamu takú nešťastnú a zmätenú. Ich prvé vzájomné stretnutia boli plné nervozity a predstieranej radosti. Bolo jasné, že Xénia sa nemôže dočkať, kedy sa jej sestra konečne vráti späť do Ameriky. No jedného dňa sa odrazu všetko zmenilo. Niečo sa medzi nimi stalo. Akoby sa udobrili, zmierili sa alebo si odpustili nejaké staré hriechy. Lena vtedy ani len netušila, čo sa za tou náhlou zmenou skrýva, a nepodarilo sa jej to zistiť ani za celých ďalších osem rokov. Vzťah jej matky a tety Marianny pre ňu i naďalej zostával záhadou.

„Vyušila som vás?“ spýtala sa na rovinu, keď si uvedomila, že po jej príchode všetci stíchli.

Mama s otcom spýtavo pozreli na Mariannu.

„Ale kdeže. Prišla som vám len oznámiť jednu novinu,“ povedala záhadne a Lene sa zdalo, akoby sa pri tom začervenala.

„Novinu?“

„Áno. Teo ma požiadal o ruku a ja som súhlasila,“ vyhrkla Marianna.

„Čože? To je úžasné!“ zvyškla Lena nadšene. Tá správa ju úprimne potešila. Priala jej to. Marianna bola už niekoľko rokov rozvedená. O jej prvom manželovi nevedela takmer nič. Nikdy sa s ním nestretla a nik ho ani nespomínal. Tušila len, že jej teta s ním bola veľmi nešťastná. Spoznala to hneď, ako ju prvý raz uvidela. Hoci sa všetkých snažila presvedčiť o tom, aký je ich spoločný život úžasný, vôbec sa jej to nedarilo. Na prvý pohľad bolo zrejmé, že s ňou čosi nie je v poriadku. Vyzerala minimálne o desať rokov staršia a hoci si na seba nanášala hrubé vrstvy mejkapu, ani ten nemohol zakryť jej vrásky a spustošenú tvár. Napokon sa Lenino podozrenie potvrdilo. Len krátko po tom, ako odcestovala späť do Ameriky, požiadala Marianna o rozvod. Netrvalo dlho a ona sa vrátila domov. Prvé roky po návrate boli pre ňu ťažké. V Amerike bola zvyknutá na vysoký životný štandard, mala tam zázemie, veď tam žila takmer dvadsať rokov. Tu bolo pre ňu všetko nové a trvalo hodnú chvíľu, kým sa opäť prispôsobila starému životu. Keď stretla Teodora, bolo to pre ňu ako požehnanie. Tento počítačový analytik bol presne tým, čo potrebovala. Milý, slušný a inteligentný muž, ktorý ju nadovšetko miloval a najradšej by ju nosil na rukách. Žili spolu už asi dva roky a boli naozaj šťastní, no Teova žiadosť o ruku Mariannu beztak zaskočila. Nemyslela si, že by sa vo svojom veku mohla ešte raz vydať. Keď sa však spamätala z prvotného šoku, okamžite súhlasila. Bola z tej noviny taká nadšená, že to už nemohla dlhšie vydržať a musela sa o ňu prísť s nimi podeliť.

„Gratulujem! Vám obom. A kedy bude svadba?“

„Myslím, že niekedy v lete.“

„A čo na to vraví Sandra?“ spýtala sa Lena opatrne.

„Ešte som jej o tom nepovedala,“ priznala sa Marianna a jej nadšenie odrazu opadlo. „Keď som jej volala, nezastihla som ju doma. Asi to bude tým časovým posunom...“

Sandra bola jediné dieťa Marianny z jej prvého manželstva. Lena sa s ňou stretla len jeden jediný raz. Bolo to počas Marianninej prvej návštevy. Sandra mala vtedy šesťnásť rokov a Lena si ju pamätala ako veľmi peknú, ale drzú a nepríjemnú dievčinu. Po matkinom rozvoде odmietla odísť z Ameriky a zostala žiť s otcom. No podľa toho, čo sa Lena dopočula, Sandra doma veľmi dlho nevydržala. Zaumienila si, že sa chce stať modelkou. Jej rodičia síce neboli práve nadšení, no nemohli jej v tom nijako zabrániť. Vďaka tejto práci začala Sandra cestovať po celom svete a jej život sa im úplne vymkol z rúk. Modeling jej však nepriniesol práve to, čo očakávala. Namiesto slávy, lesku a peňazí ju zlákal alkohol a drogy. Marianna si s ňou nedokázala dať rady. Niekoľko ráz odletela do Ameriky, aby jej pomohla. Spolu s bývalým manželom jej zaplatili najdrahšie kliniky, no Sandra vydržala čistá vždy len niekoľko mesiacov. Potom do toho spadla znova. Mala obdobia, keď na tom bola dobre, ale skôr či neskôr sa zase dostala do problémov. Marianna sa kvôli nej umárala, ale nemohla jej pomôcť. Sandra bola už dospelá a jej pomoc odmietala.

„Určite sa poteší,“ povedala Lena, aby ju utešila.

„A čo ty? Ako sa ti páči v novej práci?“ zmenila Marianna tému. „Počula som, že pracuješ s mladíkom, ktorý ti zachránil život pri tej nehode na člne...“

Lena sa tvárila, že zamyslene mieša kávu a tentoraz to bola ona, kto sa pred ostatnými pokúšal ukryť rumenec na lícach. Pracovali spolu už takmer dva mesiace a ona bola so svojou prácou skutočne spokojná. Aj s Kristianom sa jej spolupracovalo veľmi dobre. Bol milý, vtipný, pozorný a navyše skvelý učiteľ. Za tie dva mesiace sa z nich stali dobrí priatelia. Vôbec nerozumela, prečo sa pri spomienke naňho červená.

„Áno, je to pravda. Svet je naozaj veľmi malý,“ prikývla a odpila si z chladnúcej kávy.

„To áno. A niekedy nám veru osud dokáže naše cesty poriadne zamotať,“ prikývla Marianna a pozrela pritom veľavravne